

Prædiken søndag d. 3. november 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Salme 103 & Præd 3,1-20 & Joh 11,1-44. & Åb 21,1-8. Gospelgudstjeneste med Emmaus

Den anden side - Alle Helgen

Når jeg handler, så holder jeg meget øje med datomærkningerne på de varer, som jeg køber. Det er ikke ligegyldigt om rugbrødet kan holde sig til i morgen, eller om det har udløbsdato om fem dage.

Jeg ser en del stå og rode inde bagerst på supermarkedets hylder, så jeg gætter på, at jeg ikke er den eneste, der har det sådan.

Vi er meget bevidste om, at varerne har en udløbsdato.

Indtil vi står ansigt til ansigt med døden, fordi én vi elsker dør fra os, eller hvis vi selv rammes af alvorlig sygdom, så fylder tanken om, at vi selv har en udløbsdato ikke videre meget i vores liv.

Det er en sandhed, at noget af det, som vi alle er 100% fælles om er, at vi en dag skal dø. At der kommer en dag, da vores tid i livet er forbi.

Der er mange måder at forholde sig til det døden på, en af dem, er den skik, som vi ser omkring os i disse dage, der som så meget andet er importeret fra USA, nemlig Haloween.

Ved Haloween klæder vi os ud og vi pynter op. Forleden kom jeg forbi en forhåve, hvor man roligt kan sige, at man var gået all in på Haloween. Der var

simpelthen etableret grave, hvorfra der stak legemsdele op af jorden. Den fik så at sige hele armen.

I den fest, gør vi grin med og latterliggør døden. Vi lever i uhyggen og viser, at det kan vi sagtens magte. På mange måder er det fint, at man beskæftiger sig med det, som kan være svært at rumme gennem uhygge og ved at skræmme livet af hinanden.

(Jeg er lige nødt til at sige, at jeg ikke er sådan en sur præst, der synes, at dette er helt forfærdeligt. Den slags optræder så rigeligt i medierne for tiden. Sure præster, det er virkelig skræmmende.)

En anden måde, at forholde sig til døden på, er at se døden i øjnene, gennem det liv vi lever. Til det vil jeg rigtigt gerne tilføje nogle ord om, hvad kristendommen har at sige om døden.

For lige præcis omkring døden, og dermed også om livet, har kristendommen, synes jeg, nogle fantastiske input.

Den kristne tro, taler ikke udenom døden, men den forholder sig til døden, som en del af livet. Et eksempel på det er fra Salmernes Bog i Bibelen, hvor der står: “..som en far er barmhjertig mod sine børn, er Herren barmhjertig mod dem, der frygter ham. For han ved, vi er skabt, husker på, at vi er støv. Menneskets liv er som græsset, det blomstrer som markens blomster; når vinden blæser over det, er det ikke mere. Der hvor det stod, ser man det ikke mere. Men Herren troskab varer fra evighed til evighed...”¹

¹ Salme 103, 13-17a.

Når man i livet forholder sig til døden, er der stor forskel på, om man mener at døden er et absolut slutpunkt, og så var det det. Eller om man kan læne sig ind i en tro på, livet ikke er slut i døden, men at døden faktisk er begyndelsen på noget nyt.

Når vi i kirkerne byder ind til Alle Helgen, som er den kirkelige halloween, så ser vi døden i øjnene, og det er muligt vi bæver lidt, og tvivler en smule, men vi gør det med et håb om, at døden ikke er enden på livet, men et komma i livet, og at livet fortsætter på den anden side af døden.

I kirkerne fortæller vi historien om Jesus som opvækker Lazarus² fra de døde. Superkort fortalt er Lazarus en af Jesu venner. Han er syg og dør. Der går fire dage, før Jesus når frem. Her mødes han af den dodes søster, som bebrejder ham, at han har været så længe om at nå frem. Johannesevangeliet nævner, at Lazarus allerede stinker, så vi skal forstå, at han ikke bare er død, men at han faktisk er meget død.

I samtalen med den sørgende søster siger Jesus om sig selv: "Jeg er opstandelsen og livet!"³

Læg mærke til rækkefølgen. Opstandelsen og livet. Jesus siger her, at opstandelsen går før livet. Han peger på, at der er mere. Så kalder han på Lazarus. Han vågner fra døden, kommer vaklende ud af graven og ind i livet igen.

² Johannes 11,1-44.

³ Joh. 11, 25.

Ser man sammenhængen omkring historien i Johannesevangeliet, er der ingen tvivl om, at dette sker fordi Jesus ønsker, at give mennesker omkring ham chancen for at kunne tro på det, som er så svært at forstå. Nemlig, at døden aldrig vinder over livet.

Selvfølgelig er det en helt central begivenhed i al tale om kristen tro, at Jesus også selv gik vejen gennem døden og på tredjedagen selv opstod fra de døde. Dermed viste Gud, at hans kærlighed har magt over alt - også over døden.

Mit gæt er, at vi alle sammen er stødt på historier om mennesker, som har haft nær-dødsoplevelser. Det er utroligt spændende, og der er mange lighedspunkter mellem de oplevelser, som folk har. Disse lighedspunkter går på tværs af alle mulige kulturelle skel, men faktisk også på tværs af trosskel.

Nærdødsoplevelserne er ikke forbeholdt de, som før de næsten døde, har sagt at de troede på Gud.

Det som disse oplevelser fortæller mig er, at der noget i døden, som vi ikke kan forstå. Personligt fascineres jeg af, at beretningerne ganske ofte er i overensstemmelse med de tanker, som Bibelen og dermed den kristne tro, giver os at håbe på og tro på.

De tanker går samstemmende på, at døden ikke er det sidste. At der efter døden er et liv sammen med Gud, hvor alt er godt. Hvor der ikke er sygdom, nød, klage, smerte eller gråd, ja heller ikke død, som der siges i bibelens sidste bog.⁴

⁴ JF. Åb. 21, 1-8.

5 af 5

Med andre ord, så er der noget godt i vente.

Jeg vil mene, at det gør noget ved måden vi lever og dør på, at vi tør håbe på, at døden ikke får det sidste ord.

Vi må naturligvis gerne sørge og savne over tabet af vores kære. Det gør ondt at miste. Det er prisen for at have elsket og være elsket.

Dem vi savner og elsker, er også elsket af Gud. Budskabet er, at de alle er omfavnet af Gud og er sammen med Gud i det evige liv, hvor alt er godt.

Det er præcis det, jeg gerne vil tro på.

Blandt de navne vi har nævnt, er min svigermor, som døde pludseligt og uventet i sommer.

Da vi, chokramte, som vi var, stod omkring hende, da må jeg sige, at fyldtes med taknemmelighed over, at kunne tro på, at det ganske vist ser ud som om døden råder, men at her vinder Guds kærlighed, og livet går videre på en anden side.

For som Paulus siger det:

For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.⁵

Amen.

⁵ Rom 8, 38-39.